FISHMANIA-MÁNIA

A második péntek

– Te már egészen függővé váltál a horgászattól, „mániákus” horgász – mondaná B. Foky István délután 4 órakor, amikor még nem gondolok a hazamenetelre a tóról. Hát persze, hogy maradnék, hiszen éppen egy szép nagy pontyot húztam ki az előbb.

– Az vagyok, „fishmániákus” lettem. Ki ne lenne itt az?! – kérdezném én.

Nos, amikor a horgásztársammal jövök meg a Húzsvár Józsival, a versenyzővel, ilyen gondjaim nincsenek. Dönci naplementéig kitart mellettem, Józsinak meg csak délután kezd igazán beérni az etetése, nem hagyja talán ott éppen a finálét?!

Holnap péntek van, nem mond ez neked semmit? – mondom a telefonba Döncinek, kezdvén így a talaj előkészítését.

– És hova mennénk? – kérdi a barátom.

– Természetesen a Fishmaniára, tudod már. A múltkor nem tudtál egy pontyot se fülön csípni, be kell ezt pótolni, nem gondolod?

Húzsvár Józsi is kapott az alkalmon, akkor még nem jutott eszébe a szombati – bezdáni horgászverseny, azt hitte egész napja szabad. Evidenciáját már csak kinn a tavon nézte meg és sejtelmei beigazolódtak, akkor viszont nem maradhat tovább délnél. Szerencsére már reggel 6-kor ott volt a helyszínen, mi csak 9 óra után.

– Fogadjunk, hogy már legalább hármat fogtál – mondtam rögtön ahogy odaérkeztünk.

– Nem, négyet – jött a válasz a víz mellől.

Józsit a régi helyén találtuk (múlt pénteki). Mi is ugyanazon az oldalon telepedtünk le kicsit arrébb, ha ő tud fogni akkor mi is. Úgy is volt, nemsokára egy kilón felüli tükrös került Dönci hálójába, Ő fogta, most kárpótolva volt a múltkori sikertelenségért is.

Egy időre ott kellett hagynom a színhelyet, Kanizsára mentem csónakmotor alkatrész ügyében. A lényeg az, hogy Dönci lelkére kötöttem, legyen nyugodt, nem baj az, ha lesz kapás, és a hal elszakítja vagy összegubancolja a damilt amíg távol leszek, azért nem fogok neheztelni rá. Persze úgy is volt, alig, hogy visszaértem már azzal fogadott, hogy bajban van. Alighogy elmentem a nagy, hosszú, tollas bot már hajladozni kezdett és az úszó sem volt sehol. Tapasztalatlan barátom nagyot rántott a hosszú boton és 18-as előke azonnal elszakadt, a szerelék többi része meg a fa tetején kötött ki. Végül is megúsztuk a dolgot egy újabb horog felkötésével. Nem nehezteltem rá, hiszen megígértem.

Nemsokára kapásom volt a fenekesen, aminek eredményeképpen már, micsoda haladás a „súlylétrán” (eddig csak kilósakat fogtam), egy kétkilós tükröst szákolhattam.

Délután már hiába voltunk árnyékban, a nap egyenesen a vízből sütött szemünkbe és még kibírhatatlanul vibrált is. Etetés ide, etetés oda, elhatároztuk, hogy átköltözünk a túloldali maximálisan árnyékos oldalra. Persze itt nem volt beetetve és órákig nem jelentkezett semmi, még az aprók sem. A nap már megközelítette a horizontot, amikor úgy határoztunk, hogy összepakolunk, itt már nem lesz semmi. Még a merítőhálót is előre összecsuktam, erre már ma nem lesz szükség, mondtam magamban. Hát nem úgy lett! Éppen elkezdtem volna a botokat is kiszedni, amikor látom ám, hogy a hosszú bot úszója hiányzik és bot is valahogy oldalra hajlik. Ennek fele sem tréfa, ez csak hal lehet! Dönci gyorsan behúzta a fenekeseket, mert a fennakadt hal igencsak nagy tempóban úszott a a tó közepe felé. Erőltetni nem lehetett a vékony előke miatt. Hosszadalmas fárasztás következett. Még a tógazda, a Tandari Laci is felfigyelt az igencsak görbülő botra, és még feleségét is odahívta, hadd nézzék, milyen az, amikor tavuk „elemében” van.

Eltartott a fárasztás, mindenki kíváncsi volt, milyen lehet ez a hal, mely ekkora erővel bír. Nem volt óriás, 2,5 kilós tükrös volt, az eddigi legnagyobbom. (Ezek a halak itt rendkívüli erővel bírnak). Dönci bajban volt a merítővel, mert azt újra ki kellett nyitni, de valahogy megoldotta.

Végül is ez volt a legjobb napom a Fishmania tavon. Dönci is elégedett volt, mert mindig a nagyobb halakat szerette volna hazavinni. Az 1,2 kilósnak meg is kegyelmezett, visszaengedte vízbe. Így is maradt neki 4,5 kg hala, az már nem semmi!

Bojniczky György